

Ізабелла, русалка

Якось Каюс був у русалок у парку розваг і кидав м'ячі. Русалки то лежали, то сиділи, кожна на своїй зеленій полиці над басейном із водою. Коли той, хто кидав м'яч, потрапляв у ціль на рожевій таці під полицею, полиця піддавалась і переверталася. Русалка кричала, падала й опинялась у мілкій воді, яка їй сягала лише трохи вище колін. Каюс знову і знову кидав м'ячем по тій самій таці. Ізабелла знову і знову падала, знову і знову кричала, кожен викрик так само короткий і пронизливий як попередній; це не був гарний крик, але все ж таки неминучий. Він почав переслідувати Каюса, той постійно чув його у своїй голові, навіть тоді, коли не був у парку розваг.

І ось одного вечора Каюс пішов до парку розваг, став біля службового виходу вже після закриття і чекав на Ізабеллу.

Ось таку історію, а також схожі її версії, Ізабелла і Каюс розповідали Томасу. Про те, що Ізабелла була однією з русалок, яку Каюс знайшов у парку розваг.

— А це не було жахливо, ось так сидіти й чекати, поки хтось потрапить у ціль?

— А там не було холодно?

Всякі ось такі, бувало, Томас ставив запитання. Він висів, тримаючись однією рукою за руку Ізабелли, а іншою за руку Каюса, і зі свистом пролітав над стернею і камінням у лісі. Ізабелла всміхалася, усміхався і Каюс, і вони дивились одне на одного через голову Томаса.

Ізабелла сказала, що мама-русалка — це оригінально. І що падати з полиці було веселіше, ніж сидіти й чекати, поки хтось кине м'яч і потрапить у ціль на рожевій таці під полицею.

Але той крик Ізабелла лишила в парку розваг. Це не був її власний крик, пояснювала вона, її навчили так кричати на курсах. У парку хотіли, щоб крик русалки, коли вона падає з полиці в басейн із водою, звучав по-особливому. Для того, щоб правильно кричати, не можна було дуже глибоко дихати, бо тоді крик би не був настільки високим і пронизливим, яким би він мав бути. Крик також мав виштовхуватися крізь напіввідкриті, завжди усміхнені губи. Ізабелла сміялась, описуючи це. Власний сміх Ізабелли, її власний голос були іншими. Він повсюди розливався, розносився крізь літні дні. Перетікав через місяці, роки. І час загалом.

Квадратний двір

У зимку вони живуть у квартирі в місті, на третьому поверсі будинку з квадратним двором. Будинок збудували нещодавно, тож Томас належить до першого покоління дітей у цьому дворі. У них є дві кімнати, кухня, ванна і балкон. Одна з кімнат — це кімната Томаса. Його вікно виходить на вулицю. Зазвичай Томас стоїть біля вікна і спостерігає за людьми, які чекають на автобус на зупинці. Інша кімната — це вітальня. Тут на розкладному дивані сплять Ізабелла та Каюс. Біля трюмо Ізабелли з трьома дзеркалами, яке називають «крилатим», оскільки два бокових дзеркала рухаються, як крила, стоїть табуретка, а на ній програвач. У туалетній кімнаті є ванна, в якій Ізабелла і Каюс купаються. Вони ставлять програвач якомога ближче до ванної кімнати, наливають у воду піну для ванни швейцарського виробника *Fenjal*, запускають хорошу платівку й залазять у ванну. І так вони купаються, тоді як джаз відлунює трубами будинку до пізньої ночі.

У вітальні є балконні двері, які Ізабелла відчиняє:

— Ти б теж хотіла? — запитує Томас.

Ізабелла каже «так». Ізабелла киває.

Ізабелла повертається і видихає дим в обличчя Томасу.

Томас любить, коли йому в обличчя випускають дим.

— Ходімо, Томасе, — кличе Ізабелла. — Ідьмо. За русалками, у світ.

Потім вони зачиняють двері й заходять усередину. Гра закінчилася. Час готувати їсти, прибирати чи робити щось інше, перш ніж Каюс повернеться додому.

Взимку вони живуть у квартирі в місті, на третьому поверсі будинку з квадратним двором.

Улітку вони живуть у літньому раю.

Літній рай

Спочатку вони живуть у сірому будиночку, який потім фарбують у червоний колір, і він стає червоним будиночком. Ізабелла тягне Томаса лісовою дорогою в ящику на колесах. Томас маленького зросту, і він досить довго поміщається в ящик, аж поки йому не виповниться сім років. Вони доходять до білого котеджу, Ізабелла зупиняється посеред лісової дороги й каже, що ніколи не бачила нічого настільки гарного.

Вони переїжджають із червоного будиночка до білого котеджу. Кімнати на першому поверсі обставлені старими меблями. Тут є справжнє горище з альковом і кімната, яка стане Ізабеллиним ательє.

— Це буде моє ательє, Томасе, — промовляє Ізабелла, коли вони вперше заходять у порожню кімнату на горищі, єдину в білому котеджі, не обставлену меблями.

— Ось тут, Томасе, ми робитимемо все на світі. Я люблю порожні поверхні. Порожні поверхні, які можна заставити, — вона на мить замовкає, щоб придумати щось справді хороше, — будь-чим, — продовжує потім, — усім, чим захочеш, Томасе. Хіба від цього не прокидається фантазія?

Тож Томас та Ізабелла фарбують стіни у світло-зелений колір і приносять сюди два матраци, низьку шафку та журнали.

Каюс перебуває на скляній веранді на першому поверсі. Тут у нього є літня бібліотека і нове транзисторне радіо моделі Rita

De Luxe виробника *Helvar*. Каюс слухає всі радіопрограми, але на-самперед, коли пускають джаз. Вітальня чимала. У найдальшому кутку кімнати є так званий закуток для читання. Тут стоїть білий стіл із газовою лампою, білі книжкові шафи та три стільці зі спинкою з вертикальними рейками. Полиці за скляними дверцятами книжкових шаф порожні, але на столі лежать щотижневики. Іноді Ізабелла сідає в закуток для читання, щоб можна було сказати, що і ця частина кімнати використовується.

Вона запалює газову лампу запальничкою для цигарок, попри те, що це білий день і світло заходить у кімнату крізь всі чотири високі вікна водночас. Ізабелла вибиває з пачки цигарку, бере газету і розгортає її в себе на колінах. Запалює цигарку і вигукує, щоб Томас приніс попільничку. Наступної миті потягується і кладе газету назад на стіл, встає і йде до серванта, дивиться на себе в мозаїчне дзеркало, яке багаторазово відтворює частинки її обличчя. Дівчина випускає дим у відображення. Дістає помаду з косметички під дзеркалом, викручує її й фарбує губи. Літня помада Ізабелли рожева, лише рожева, бо жоден інший колір не пасує до засмаглої шкіри та жовтого одягу настільки добре. Вона всміхається і поправляє кілька пасом свого темного волосся, хоча це зайве, бо волосся Ізабелли має найкращий вигляд тоді, коли розчесане або заплутане. Тож вона задоволена. Ізабелла завжди задоволена, коли бачить себе в дзеркалі.

Вона гасить цигарку в попільничці та повертається до публіки, присутність якої вже тієї миті добре усвідомлює.

І каже:

— Ходімо, Томасе. Час знайти нам якесь веселе заняття.

Ательє Ізабелли

— ...і саме так я стала брюнеткою, — розказує того літа Ізабелла Томасу на горіщі білого котеджу, де вони проводять майже весь свій час і розповідають одне одному таємниці у спробі згаяти час. — Це таємниця, Томасе. І тепер я тобі її довірила. Але тобі не можна про це нікому розповідати. Пообіцяй.

— Обіцяю, — каже Томас, досить в'яло. Він надовго запам'ятає цю обіцянку. Але ось історію про те, як Ізабелла стала брюнеткою, він забуде, щойно Ізабелла договорить. Можливо, він навіть не слухає.

Але річ ось у чому. Прямо там, у самому ательє, зовсім неважко перемкнути увагу й удавати, ніби ви занурилися в *KalleAnkor*, хоча ви ледь вмієте читати. Насправді можна взагалі не слухати, а просто казати «так, так, так», поки голос Ізабелли зливається зі звуком дощу, який сильно та наполегливо б'є по металевому даху. Прямо у вас над головою, наче пістолет-кулемет.

1962 рік, літо починається по-дощовому.

Томас лежить на матраці в одному кінці кімнати.

Ізабелла лежить на матраці в іншому кінці.

— Ти пам'ятаєш її?

Ізабелла підіймає журнал і показує пальцем на фотографію. На фото зображено жінку, яка стоїть у фонтані. Вода сягає їй до стегон. Навколо неї бризки води. Жінка повністю одягнена. Одяг змок і щільно приклеївся до її тіла, чітко видніються